

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický týdeník

17/2017

*Průští číslo vyjde
14. června 2017*

Z obsahu

* Elizeovo přání

** Modlitba
apoštola Pavla*

7. června 2017

✦ ročník 102

cena: 13 Kč

Poselství k neděli svatě Trojice

ÚDIV NAD BOŽÍM MILOSRDENSTVÍM
ŘÍMANŮM 11,32–36

Apoštol Pavel má v listu Římanům za sebou dlouhou a intelektuálně náročnou pasáž, v níž se snaží vy-

stihnout Boží záměr se Židy a s pohany. Vypadá to, že se mu to nakonec podařilo, i když několik otázek přece jen zůstává, například otázka poměru lidské svobody (zatvrdit se) a Boží vůle (někoho zatvrdit). Pavlův bystrý rozum a jeho vytříbená rabínská argumentace nesou skvělé plody, ale zároveň narážejí na své limity. A oboje, jak radost z pochopení Božích záměrů, tak poznání omezenosti lidského rozumu, se na konci tohoto náročného pojednání slévají do jednoho z nejkrásnějších chvalozpěvů, které v Bibli máme. Pavlovo velebení zvedá teologické téma ze sféry člověka s jeho obrovským potenciálem i zřetelnými limity a prolamuje se do sféry Boží, kde „z něho“, „skrze něho“ a „pro něj“ je úplně všechno (v. 36a). Pavlův chvalozpěv tak připomíná moment, kdy letadlo po startu protrhne pás mraků a cestující se ocitnou v záři slunce a v neko-

nečném prostoru. Tady už je jasné, že Bůh nemá za sebou žádného kontrolora, nad sebou žádného soudce, vedle sebe žádného rádce ani vůči sobě žádného věřitele (v. 33b-35). Hloubka jeho bohatství, moudrosti a vědění je prostě nesmírná (v. 33a).

Tento nekonečný prostor nad mraky ale není studeně a netečně prázdný, je zabarven do bleděmodra Božím milosrdenstvím: všechno to připravil a učinil proto, „aby se nade všemi slitoval“ (v. 32). Nejenom velkorysost („nade všemi“), ale hlavně příčinu Božího zájmu o všechny lidi a jeho angažmá v jejich prospěch nemůže člověk při vši mohutnosti svého rozumu pochopit. Nezbyvá než vydechnout tak jako Pavel: „Jemu buď sláva na věky. Amen“ (v. 36b).

Zdeněk Vojtíšek
kazatel Církve bratřské

Německy se pivoňka řekne Pfingstrose: letniční růže. A kvete skutečně vždy o svatodušních svátcích.

Pivoňky zasadil a pro nás vyfotografoval:

Jan Kašper

Víra jako poznání

Jan Kalvín se vyjádřil zcela jasně: Víra záleží v poznání, ne v nevědomosti. O téměř půl tisíciletí později se k němu přidal ještě důrazněji vedoucí evropský teolog Karl Barth: Víra je poznání, které odpovídá svému předmětu (Bohu). K tomu je ovšem třeba říct, že víra je zvláštní poznání. Začíná tam, kde končí tak zvané objektivní poznání, které zkoumá předmět své volby. Všechno ostatní kolem svého předmětu vyloučí ze svého pohledu. Poznání víry si počíná naopak: Snaží se do svého pohledu zahrnout všechno, co se týká jejího předmětu, jímž ovšem není žádný předmět, ale naopak subjekt, osoba

v absolutní existenci. Víra se snaží svým poznáním vstoupit do její existence, vtáhnout ji do přítomnosti a vnímat ji v nejmožnější mří. To je první zvláštnost poznání víry. Druhá zvláštnost poznání víry záleží v tom, že je cosi jiného, než rozumíme pod slovem pochopení, chápání. Začíná na hranicích, tam, kde končí pochopení. Je to v tom bodě, kde sami sebe pochopíme jako odpovědné osoby, ale nechápeme, odkud přišlo to volání, které způsobilo, že jsme poznali svou odpovědnost. Víra však je to pochopení, jímž člověk pochopí sám sebe, a to díky Bohu, který se do lidského příběhu rád vměšuje. To se přihodí jen

v tom případě, kdy tentýž Bůh, který mne prohlásil za svého, a přece viníka, zároveň mně odpouští vinu mého hříchu a uděluje mně jistotu svého synovství.

Je tedy poznání víry zvláštního druhu. Je k němu třeba účasti osob, jinak nemůže být poznáno a vyzkoušeno. Bez vztahu osoby k osobě, bez poznání, že mne miluje, víra není nic jiného, než důvěřivé a přece udivené poznání tohoto vztahu lásky. To pak znamená, že víra je víc než poznání, je darem vztahu, kdy ten druhý mne miluje a toto tajemství on jediný zná. Ohlašuje se vyznáním: Já jsem tvůj a ty jsi můj.

Dokončení na str. 2

AKTUALITA: FRANCOUZŠTÍ PROTESTANTÉ SI DO SVÉHO ČELA ZVOLILI ŽENU

Emmanuelle Seyboldtová jako vůbec první žena stanula v čele Francouzské spojené protestantské církve (EPUdF), ta sdružuje luterskou a reformovanou (kalvinistickou) církev.

Šestačtyřicetiletou farářku z Besançonu, vybral církevní synod, který se konal 27. května v Lille na severu Francie za účasti dvou stovek delegátů.

Seyboldtová dříve působila jako duchovní v nemocnicích, vyučovala věrouku, řídila protestantský časopis či předsedala radě reformované církve na východě Francie.

„Je to pro nás radostné, ale nemá to žádný hlubší význam,“ vysvětlil agentuře AFP výběr první ženy do čela církve její předchůdce Laurent Schlumberger, který až dosud vedl církev vzniklou v roce 2012 sjednocením dvou protestantských proudů.

Více třetinu ze 450 duchovních této církve, která má ve Francii asi 250 000 věřících a tisícovku kostelů, představují ženy, které se plně mohou věnovat tomuto poslání ve Francii od roku 1965.

Zatímco ve Francii má blízko k protestantismu podle církve asi čtyři procenta Francouzů, na světě je protestantů přes půl miliardy.

Církev uplatňuje presbyteriální a synodní principy. Za jedinou hlavu církve je považován Ježíš Kristus, jeho autorita není delegována. V čele jednotlivých církevních obcí stojí vedle voleného faráře i volené star-

šovstvo, složené z osvědčených laiků. Na regionální a celostátní úrovni patří rozhodovací pravomoc kolektivním orgánům volených delegátů, nejméně z poloviny tvořených laiky.

podle www.christnet.eu

Ve hře je srdce a Duch

Heslo na rok 2017: A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha - praví Hospodin.

Na počátku každého roku si obvykle přejeme, aby celý rok až do jeho skončení, jsme prožili v pokoji. Naplní se tato naše naděje? Co nás ještě očekává v tomto roce? A co jsme od tohoto roku čekali? Jakých setkání jsme se dočkali? Není to vzácný dar moci znovu nastartovat i příští čas s impulzem biblických slov - našeho hesla?

Toto platí jistě jak v malém, tj. v našem osobním životě, ale platí to i ve velkém, tj. ve společenských podmínkách.

Je to totiž důležité ve všech oblastech života, a to ve vztahu k Bohu a jeho Duchu. V těchto slovech Písma jde o podivuhodný dar; nejde tu o nic vnějšího, nýbrž jde o naše nitro. Je tu osloveno naše srdce. Prorok Ezechiél tento vzácný dar zaslubuje izraelskému národu: totiž že Bůh vytvoří ve vás něco nového. My smíme uvěřit, že Bůh to opravdu činí i dnes. Vždyť on chce, "aby všichni lidé byli spaseni a přišli k poznání pravdy".

Jsou tady ve hře srdce a Duch, tj. rozum. Je tu ale ve hře také velmi jasná věc a je to naše neklidná a často se měnící mysl. I když je jako kámen tvrdá, může znovu ožít a stát se senzibilní - společití.

Naše starost, která plodí odpor proti Stvořiteli, a naše úzkost, která sahá až po její horizont, jsou překonané. A Boží Duch na nás působí tak, že nám ohřívá srdce a my se stáváme opravdovějšími. A tím se dostáváme vnitřně i vnějšně do pohybu. Letošní heslo nás vyzvalo k tomu, abychom byli neustále Bohu k dispozici a abychom na něm zůstali závislí.

To nás uschopňuje k tomu, aby Boží pokoj v nás působil a Boží láska byla neustále v našem srdci. A aby v každých těžkostech a úzkostech i tento rok byl pro nás radostný.

I sbor Jednoty bratřské v Herrnhutu (v Ochranově), který letošní heslo vybral, chce i naše srdce proteplit a dát do pohybu i našeho ducha. Toto heslo by mělo být naším každodenním průvodcem po celý rok. Nový překlad zní:

"Gott spricht: Ich schenke euch ein neues Herz und lege einen neuen Geist in euch."

Vlastislav Svoboda, emeritní farář ČCE

SLOVO SYNODU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
K NADCHÁZEJÍCÍM VOLBÁM

V České republice stojíme před dvojími důležitými volbami. Na podzim budou volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR a začátkem příštího roku volby prezidenta republiky.

Už téměř třicet let žijeme v politické svobodě, ale důvěra v politické strany a v politiky je nízká. Jsme přesvědčeni, že stojí za to usilovat o zlepšení správy veřejných věcí a že má cenu se občansky angažovat. Nechceme se vzdávat odpovědnosti za veřejné věci. Jako občané se snažme poznat ty, kdo usilují o veřejné funkce, jejich programy i jejich dosavadní působení, abychom mohli posoudit, komu dát svou důvěru. Křesťanství není politický program. Následující výzva není vázána na žádnou politickou stranu, ale na respekt k základním hodnotám lidského soužití.

Při volbě podporujeme kandidáty, od nichž lze očekávat, že ve své politické funkci

- * budou mluvit pravdu a jednat v soulase s tím, co pověděli,
- * budou dávat přednost obecnému prospěchu, a nejen soukromým nebo skupinovým zájmům,
- * budou usilovat o spravedlnost a dosavadním osobním příkladem dosvědčují účtu k právu, vzdělání a tradičním hodnotám slušnosti,
- * budou zvyšovat respekt k pravdě a ke svobodě a čelit tak těm, kteří šířením strachu usilují o lacinou popularitu,
- * budou i ve vypjatých chvílích povzbuzovat k odvaze hájit lidská práva a pomáhat tam, kde jsou lidé postiženi neštěstími,
- * budou naslouchat bolestem a starostem spoluobčanů, hledat pokojná řešení a zabývat se problémy postihujícími celou společnost,
- * budou si vážit lidí úspěšných, poctivých, nesobeckých a zároveň věnovat pozornost lidem v jakémkoli ohledu slabým a společností vyřazovaným,
- * budou brát vážně problémy týkající se životního prostředí a podporovat rozhodnutí odpovědná vůči životu následujících generací a stavu planety vůbec,
- * budou připraveni zasahovat aktivně do událostí překračujících naši domácí politiku, hledat prospěch širšího celku a pěstovat solidaritu uvnitř Evropské unie i mimo její hranice.

Nadcházející volby chápeme jako příležitost pozitivně ovlivnit roli, kterou bude Česká republika hrát v následujících letech v evropské i světové politice. V řadě zemí získávají převahu – ani u nás nechybějí – hlasy, zpochybňující základní pilíře demokracie, svrchovanost práva, svobodu slova, solidaritu, a tím i sám unikátní evropský politický projekt, jehož jsme součástí. Historie nás poučila, že odvržení těchto hodnot by mohlo mít neblahé dopady na životy nás všech.

Mějme naději, že každý z nás může běh věcí ovlivnit a že apatie a sobectví nepřeváží nad touhou po pokojném a tvůrčím spolužití.

V Praze 20. května 2017

Poslanci synodu Českobratrské církve evangelické

ODVRAT OD KONZUMNÍHO ŽIVOTNÍHO STYLU
SNÍŽÍ RIZIKO KATASTROF

Státní sekretář Vatikánu Pietro Parolin ujistil účastníky Globální platformy pro snížení rizika katastrof, že Svatý stolec je jednoznačně připraven podpořit úsilí fóra vyrovnat se s budoucími sociálními a ekologickými výzvami. Platforma se skládá z více než 5 tisíc členů a představuje globálně nejdůležitější setkání zainteresovaných subjektů.

Parolin zmínil, že je nezbytné mít na paměti správné pořadí priorit, jako je boj s chudobou, řešení klimatických změn a ústředního postavení lidské osobnosti. Zdůraznil, že upřednostnění konzumního způsobu života může vést pouze k násilí a vzájemné destrukci.

RaVat

Byl to takový drobný vrásčitý stařík se zamyšleným úsměvem na tváři, vytrvale šlapal s rukama sověšenýma podél těla v rozepnutém balonovém plášti, s malým koženým kloboučkem na hlavě, přes útlé rameno měl přehozený dětský chlebník ze zeleného plátna, míjel mne krátkými šoupavými krůčky a potkával jsem ho pravidelně, většinou jsem se už vracel z procházky lesem zpátky do města, když se proti mně objevila jeho silueta; tehdy mě ani ve snu nenapadlo, jaké vítězství prožívá na svých cestách. Poprvé jsem si ho všiml na zastávce autobusu, byl to ten jeho zvláštní, cupitavý krok, který vzbudil mou pozornost. Při dalších setkáních jsem ho potkával stále dál od města, v uličce zahrádkářské čtvrti, pak v polích na Teruůvkách, potom v lese u studánky pod Pekelnákem, až nás náhoda svedla na vrchol kopce, z něhož je nádherný výhled na zvlněné hřbety Vrchoviny, a tady jsem vyslechl příběh, který mi připomněl pasáž z jedné moudré biblické knihy – Pojal jsem v nenávidstí všechno své klopotné pachtění pod sluncem, neboť jeho plody zanechám člověku, který bude po mně. Kdo ví, bude-li moudrý nebo pomatený, přesto se však zmocní všeho, čeho jsem se při své moudrosti pod sluncem klopotně dopachtil. Odvrátil jsem se od toho se srdcem plným zoufalství. – Mnozí z vás jistě poznali, že tak to zapsal autor knihy Kazatel a stejným jménem jsem v duchu nazval tohoto staříka, který se po těžké operaci vrátil z nemocnice, aby teprve doma mezi dveřmi zažil největší překvapení svého života, neboť jeho jediný syn, který se domníval, že otcovy dny jsou už sečteny, stačil mezi-

tím prohlédnout všechny uložené peníze a rozprodal z velké většiny i zařízení jeho bytu. – Nemohl jsem vědět, že to přežiješ – řekl na vysvětlenou syn otci a odešel s pocitem křivdy, aby se už nikdy nevrátil.

První noc jsem ležel na lůžku a přál jsem si skutečně zemřít – pronesl ten stařík s pohnutím v hlase – přesto jsem v sobě nakonec objevil sílu a vyhlásil boj svému slabému odumírajícímu tělu, když umřít, tak ne na místě rodičovské hanby, ne ve vykradeném bytě a odevzdaně na posteli, a hned druhý den jsem se vypoťácel z domu a s představitelnou bolestí nasedl do autobusu městské dopravy a nechal se dovézt na konečnou; další den jsem přidal už pár krůčků směrem do zahrady a každý následující den jsem se dobelhal s vypětím všech sil o několik metrů blíž k lesu. Celou tu dobu jsem počítal s tím, že moje slabé srdce to vypětí nakonec nevydrží a pukne námahou a já padnu na zem jako podřátý a konečně zemřu na té cestě bolesti a ponížení. Ale smrt nepřišla, jen já šel pořád dál, až na vrchol kopce a nikdy jsem si nepomyslel, že ještě spatřím tak nádherné místo na Zemi – usmál se Kazatel při našem posledním setkání a ukázal s neskrývaným obdivem do toho Božího kraje pod námi.

Už jsem ho potom nikdy nepotkal, ale od té doby vím, že na trasách života mohou mít stejné vzdálenosti zcela odlišný význam, ne na rychlosti ani na délce kroku, na srdci přitom nejvíc záleží, přátelé šťastných cest.

Jan Schwarz

Víra jako poznání

Dokončení ze str. 1

Tato výměna, tento nejosobnější vztah – to je víra.

Naše poznání je vždycky akt, jímž se stávám majitelem. Víra naproti tomu, jak o tom svědčí proroci, je vzdát se sebe, nechat se zmocnit, chytit, ovládnout, povolát nebo vyvolit. Věřící je ten, který je poznán Bohem a Bůh je ten, který zná. Toto Boží poznání člověka se v Bibli rovná sdělení, že Bůh toho člověka miluje. Být poznán a být milován je to, co je nám uděleno v Ježíši Kristu. Tak se láska, která je to, co je Bůh, sděluje. Je darem, jenž nás mění. Pravda tu není charakterizo-

vána slovem mít, ale slovem být, nebo ještě lépe – být v ní. Právě tak Bible mluví o pravdě i o poznání. Toto poznání neuvádí pouze do poznání, ono mění lidskou existenci. Znovu citujme Kalvína, jenž ve své Instituci píše: Naše vědění, pokud může být nazváno pravým a solidním, se odvozuje od dvou věcí: Poznání Boha a nás samých. Ty dvě věci jsou tak úzce spojeny různými pouty, že není snadné říci, která předchází – která vytváří druhou: Řekněme nyní, co je správné: Víra je poznání. Nemůže však zapřít, co o rozdílu mezi vírou a poznáním napsal apoštol Pavel: „Poznání na-

dýmá, vede k domýšlivosti, kdežto láska buduje. Jestliže si někdo myslí, že něco už plně poznal, ten ještě nepoznal tak, jak je třeba. Kdo však miluje Boha, je od něho poznán.“ (1 K 8,1-3)

Všechno poznání víry je provizorní, neúplné, útržkovité, protože pravé poznání by muselo vyzrát na zralé osobnosti, my však ještě nejsme, co máme být, ještě se neukázalo, co budeme. (1 J 3,2) Pavlova slavná 13. kapitola 1. Korintským končí slovy: „A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska.“

Josef Veselý

Sanace duše

Mt 11,25–30; Fp 2,1–11

Vždyť nevím, jestli vůbec má cenu s ním ztrácet čas. Zajímat se o jeho problémy a hledat, co mu poslouží? Dokážu to odhadnout a nestrkat přitom nos do jeho soukromí, jako bych věděl, co je pro něho dobré líp než on? Nemáme každý člověk pro jistotu kolem sebe ohrádku konvenční slušnosti: já pán, ty pán? Máme a žádným návodem, žádnými pravidly to nezměníme a obecnství křesťanské lásky (koinonia) nezbudíme, nezavedeme. A přece účast na Kristu člověka člověku otvírá, takže přestává mít na zřeteli jen prospěch svůj... „Myslete jako ON a nemožné se vám stane možným,“ radí apoštol. „Smýšlejte jako Kristus Ježíš... Jsa ve způsobu Božím... (opustíme tady své pozlacené monarhistické představy) jsa ve způsobu Božím, omezil se, aby byl s námi. Narodil se a žil v tajemné jednotě se svým Božstvím, s Otcem. Učinil jeho JMÉNO známým (Jahve je spása „Jehošua“) a sdělil jeho SLOVO. Je a zůstává zřetelně sám sebou. Se všemi riziky jde „Syn toho Požehnaného“ (Mk 14,61) na veřejnost, bez stínu pochybnosti nebo pocitu nepatřičnosti. Svoji totožnost v jednotě se Svatým Izraele nebere člověk Ježíš za Bohu působenou újmu: „Nepokládá si za loupež, rovný býti Bohu,“ jak uvažují jeho soudci a kati. „Otec mne miluje“ (J 10,17; 3,35; 5,20). Ví, a nenechává si to pro sebe. Mluví o Bohu v sobě, a o svém bytí v Bohu, s plnou kompetencí a zřejmou autoritou, s mocí jako silovým polem Otcova blízkého kralování, které skutečnost mění. „Kdo vidí mne, vidí a poznává Otce“ (J 12,44n). V takového Ježíše věříme – v takového Boha. „Kdo ve mne věří, ne ve mne věří, ale v toho, který mne poslal.“ Víra přesahuje, co je před očima.

„Viděli jsme,“ potvrzují apoštolové. „Viděli jsme jeho slávu, slávu jakožto jednorozeného od Otce... SLOVO plné milosti a PRAVDY“ (J 1,14). „V něm (v obrazu Boha neviditelného) přebývá všechna plnost Božství tělesně“ (Kol 1,15; 2,9), pochopil apoštol Pavel Krista, Boží moc a Boží moudrost (1 K 1,24). Mezi takovými, jako jsme my, tenkrát lidem přišlo, že na Boha nevyvádá. Neprokázal se tím, co si zbožní od Boha slibovali, ani tím, jak by si ho představovali bezbožní. Nestravitelným paradoxem sebezapření tento Syn člověka sama sebe mezi predátory svého stvoření zmařil: „Člověk... Ecce homo, jen člověk,“ ohrnuli nos, kteří doufali, že právě on obnoví slávu Izraele...

Moc, ležící před ním na ulici, nezvedl, a natěšené, že zas budou něco znamenat, vytahoval z houfu před Boží tvář: „Čiňte pokání!“

„Ať se tedy ukáže, božský...!“ baví se na popravišti. A hle, ukazuje se Boží trápení s námi, bolest nad naší nepravostí: „...v způsobu nalezen jako člověk, ponižil se, poslušný až do smrti, a to smrti kříže...“ Poslušný svého odhodlání lásky, na svém těle vnesl na kříž svědectví PRAVDĚ, transparent nemožnosti lidí být s Bohem, diagnózu, jíž léčení začíná... Poslušný Božského „lege artis“ umění spasitelného, poslušný vůle hledat a zachránit, co zahynulo, jde jedinou zbývající, krajní, ano extrémní cestou... Hle, svědectví PRAVDĚ Božího východiska z naší bezvýchodnosti. Hle, aktuální příležitost skrze smrt Syna se smířit s Otcem, jaký vpravdě JEST, a dojít spásy skrze jeho život (Ř 5,10).

Bůh trpící lidským zlem a nepravostí se stává trhlinou v sebevědomí každého člověka, a tak většina radši nevěří. Roztržením soběstředného samolibého „jáství“ v nás (Jl 2,13), začíná Bůh sanování, ozdravení naší duše. Dávno předjímali proroci jeho spásu (Jr 31,33; 32,40) jako Novou Boží Smlouvu s tím, jež stvořil k obrazu svému. Ježíš mluví o setbě SLOVA do té trhliny a brázdy, o zrnu svého kralování, které v duši klíčí. Roste v nás (Mt 13,32) a jako strom se zmocňuje svého prostoru... Myslíme a soucítíme v Duchu Krista Ježíše. Co se zprvu zdálo jako apoštolova nadsázka, se stává zkušeností. Do Korintu Pavel píše: „Kristova láska nás má ve své moci (zavazuje) jakožto ty, kteří tak smýšlíme, že jeden je Bůh a kvůli nám trpí a umírá. Vzdáváme se svého sebevědomí, jako bychom zemřeli. Dosud žijíce už nežijeme sami sobě, ale tomu, který za nás, pro nás a kvůli nám zemřel a z mrtvých vstal“ (2 K 5,14-15).

Otec ho povýšil nade vše. Jako je Kristův kříž svědectvím PRAVDY o nás, je vzkříšení Krista svědectvím a pečeti pravosti jeho díla spásy. Božství sbírá ze smrti a hrobu své lidství, své rozervané tělo. Duch obživuje, tělo nic neprospívá (J 6,63)... avšak „neopustím vás, sirotky, přijdu k vám“ (J 14,18). Nejen z lůna matky přišel v těle, ale i z lůna hrobu přichází. Jako mne slyšíte a vidíte, v těle se dotýkáte, mnohem jistěji jsem živ a i vy živi budete (J 14,19; 1 J 1,1-2). „Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili!“ (J 20,29).

Amen.

Samuel Jan Hejzlar

Bůh se sklání k pokornému srdci

*„Z hlubin bezedných tě volám,
Hospodine, Panovníku,
vyslyš můj hlas!“*

Žalm 130, 1-2

V hlubinách země, moří nebo vesmíru může nalézt člověk smrt. Jen v jedné vzácné hlubině nalezne poklad. Jedná se o hlubinu životních zápasů, bolestí, chvilích beznaděje a těžkých sevření života! Žalmista vyznává, že v hlubinách svého zápasu našel Boha. Volal k němu, když se ocitl na dně, a dostal od něho novou sílu, občerstvení, posílnění, že mohl znovu povstat a projít vším vítězně. Žalmista věděl, že jeho bída spočívá v tom, že opouštěl Boha, spoléhal se na svoje síly a schopnosti, uprostřed kterých se dostával na cestu nepravosti. Proto ve vší pokoře, v naději odpuštění, se znovu obrací k Hospodinu, a volá k němu: Pane, slyš můj hlas. Všechno to, co ti z hloubi svého srdce vyznávám je pravdivé, upřímné. Víím, že bez tvého odpuštění a přikrytí mých nepravostí, nemohu jít dál. Jen u tebe je odpuštění, milost a nové pohlazení lásky. Proto na tebe očekávám, na tvoje slovo milosti a lásky, prosím, uzdrav mě.

Kdo v hlubinách svých zápasů přemýšlí o své životní cestě a ve vší důvěře se obrací k Bohu, ten ví, že Bůh ve svém milosrdenství se sklání k pokornému srdci. Lidské zbědované „já“ nachází v hlubinách Boží „ty“, Boha z hlubin! Žalmista

nenalezl nikdy tak skutečně živého a všudypřítomného Boha, jako když se ocitl zcela na dně svých sil. Nezoufejme proto, když do únavy zápasíme s obtížemi, bolestmi, nemocemi i smrtí. Můžeme jít dál s myšlenkou, že tam můžeme potkat a nalézt svrchovaného, svatého a milostivého Boha, jako jsme ho dosud nikdy takového nenalezli. Protože Bůh z hlubin je tady pro nás, stojí vedle každého našeho zápasu, touží po našem přátelství a ze své lásky nám jde naproti, aby prozářil náš život světlem naděje. Bůh, Hospodin zástupů, ke kterému Žalmista volá, je Bohem z hlubin. Je to i náš Bůh, kterého jsme se chopili bezvýhradně vírou ve všech souzeních, sevřeních i bolestech. „Uvedu tě na poušť a budu mluvit k srdci tvému“, říká Hospodin. Taková je jeho cesta, na které podává každému z nás svou ruku lásky a milosti, jako poslední záchrannou skutečnost. A my teprve v takových situacích objevujeme nový základ a z hlubin voláme se Žalmistou: „Z hlubokosti volám k tobě, Hospodine!“ Celou odvahou své víry to musíme učinit, i kdyby nad tím mnozí kroutili hlavami nebo se nám smáli a říkali: Spustili se na svého Boha! My se nemusíme ničeho bát! Můžeme s Jobem vyznat: „I kdyby mě zabil a já už neměl co očekávat, přece bych chtěl před ním obhájit své cesty!“ (Job 13,15)

Tváří v tvář Boží svatosti nachází-

me sami sebe, a postupně si začínáme uvědomovat nesmyslnost všeho našeho pachtění za nejrůznějšími vábníčkami tohoto světa, za kariérou, majetkem, penězi, slávou. Činíme a chováme se někdy jako šílení, jako kdybychom my byli svrchovanými pány tohoto světa! Tváří tvář Boží velikosti a svatosti se však můžeme znovu roztoužit po tom, abychom z Boží milosti byli těmi, kterými nás tady na této zemi chce mít Bůh, jehož jsme, v jehož řádu na věky stojíme a bez kterého nemůžeme nalézt ani sebe, ani svoje místo v životě. Naše víra v živého a milostivého Boha, skrytost v jeho dlaní, není žádný bezcenný sentiment! Pro ty, kteří okusili něco z Boží lásky, milosti a z Božího odpuštění, je to naopak vzhopení se k nové odpovědnosti, k radostnosti života v Boží síle. Takoví z hloubi svých srdcí ve vší upřímnosti vyznávají: Volal jsem k tobě Bože z hlubin svých zápasů a tys na mě milostivě pohlédl, uslyšels mne a dals mi novou sílu k zápasu uprostřed života! A s tímto novým základem potom už jinak pohlížíme na všechny svoje trampoty a životní nesnáze. Už nejsme zoufalí, neztrácíme víru, ani odvahu, protože víme, že na to všechno nejsme sami. Stojíme ve svém zápase zakotvení v Bohu, který svou lásku a milosrdenství k nám projevil ve svém Synu, Pánu Ježíši Kristu, kterého nám dal, abychom mohli žít život radostný pod úhlem věčnosti. A v tomto Bohu stojíme uprostřed všech svých zápasů i uprostřed tohoto světa.

Bůh Žalmisty je Bohem z hlubin. Není to ovšem jen Bůh Žalmisty, ale také Bůh proroků, apoštolů, svědků první církve i dalších věrných Božích svědků. Náš Bůh je Bohem z hlubin, který v Pánu Ježíši Kristu dokázal nejmocněji, že v hlubinách ponížení, bídy, utrpení kříže a smrti konal a dokonal svoje dílo spasení. V Pánu Ježíši Kristu hledal a stále znovu a znovu hledá to, co už se zdá mnohým ztracené. Svou obětí na kříži otvírá brány Božího milosrdenství pro všechny, kteří v slázích nad svým bídným a přizemním životem, se sklonili v pokoře před Bohem a k němu upřely svůj zrak. Uvěřili a spolu s Jobem vyznali: „Jen z doslechu o tobě jsem slyšel, teď však jsem tě spatřil vlastním okem!“ (Job 42, 5) Taková je převzácná Boží milost, která rozradostňuje lidská srdce a vnáší do nich hluboký Boží pokoj!

(red)

Pavel Rybín

PÍSEŇ PÍSNÍ 5: Bůh si nás přizdobuje

Boží lid je vždycky na cestě v Boží ochraně a v Boží péči. Jednou jde za hlasem v oblaku, když vychází ze země egyptské, z domu poroby a otroctví, jindy vychází za hvězdou, jako ti mudrci od východu, anebo podle Písně písní jde za „ovcemi stáda, které nás předešly“. Tak jdeme i my ve své době za svědectvím Božích svědků a vytváříme novou řadu svědků Páně. Jdeme za tím, který nás vidí takové, jací jsme, jací bychom měli být a jací bychom snad i chtěli být. Jde před námi a vede nás a slibuje nám, že si nás přizdobí. (1,11) To je obrovská věc, protože můžeme jít za ním právě takoví, jací jsme. V tom je naše naděje. Před Bohem si nemusíme na nic a na nikoho hrát. On si nás chatrné, ve slabosti zápasící a hříšné, přesto v upřímnosti toužící po jeho blízkosti, ozdobí ke svému obrazu. Píseň písní nás volá na

cestu: „Táhni mne za sebou a dám se v běh!“ (1,4) Volá k životu v bezpečné důvěře, že Boží království, navzdory lidské pýše a zlobě platí i na této naší uprášžené zemi. Náš život, naše bydlení na zemi, naše těžkosti i radosti v práci, mezi lidmi, doma i v církvi, jsou Bohu známy. Náš Pán dobře ví o naší lidské bídě, osamocenosti, starostech a zápasech života. On nám lidem této země dává ty, kdo jsou nám ku pomoci. Posílá nám a staví nám do cesty svoje anděly a přidává i ty, kdo naši pomoc potřebují. Dává nám úplně všechno, co k životu potřebujeme! „Trámové domů našich jsou z cedrů a pavlače naše z jedloví“. (1,17) Tak jde stvoření se svým Stvořitelem a nemá v ničem nedostatku!

(pokračování příště)

Pavel Rybín

Ježíš a děti

Kdosi přináší děti k Ježíšovi (Mk 10,13). O koho přímo a přesně jde, neslyšíme. Proto nevíme, kdo vlastně přichází s dětmi za Ježíšem. Mohou to proto být nejen otcové nebo matky, ale i starší sourozenci či blízcí lidé.

Rodiče zřejmě již něco o Ježíšovi slyšeli či se setkali nějakým způsobem s jeho spásnou činností. Vědí, anebo přinejmenším tuší, že Ježíš má jejich malíčkým co dát, co nabídnout. Přicházejí a nelekají se úskalí cesty. Kdo jde za Ježíšem, toho to bude asi vždycky něco stát. Na společenském zřízení přitom nezáleží, byť se i překážky mění.

Ještě před několika desetiletími se leckdy rodiče obávali vodit děti do kostela. Nechtěli jim „komplikovat“ život. Ano, to mnozí ještě dobře pamatujeme. Kdo chodil do kostela, mohl, a často i měl, problémy s přijetím ke studiu.

Díky Bohu byli i v době nepříliš dávné takoví rodiče, kteří prostě a jednoduše nedali na rozšířené obavy a ustrašenost. Věděli, co je pro děti skutečně potřebné, co je pro životní vývoj a rozhodování důležité a zásadní. Proto s nimi nepřestali chodit do kostela, pod vliv Ježíšova slova a společenství víry.

V současnosti jsme zase někde o kus jinde. „Doba“ je ovšem opět nepříznivá. Proč? Jestliže dítě přijme křesťanské zásady a principy, tak se v životě údajně neprosadí. V nelítostném konkurenčním boji, v zápase o dobré místo na slunci, o slušnou pozici, je třeba užívat rádně tvrdých loktů. Vidina úspěšnosti, zajímavého finančního toku a vlivu navenek se posouvá rychle dopředu. Dítě se učí a studuje, aby mělo jednou slušně honorované místo. Tomu ostatně podřídí i obor studia. Rodiče chtějí pro své děti přece to nejlepší. A je nutné zvládnout nejprve to a ono. Křesťanská výchova a výuka Bible se dostává zase na spodní příčky žebříčku. Výsledek je obdobný, jako byl, řekněme před třiceti či čtyřiceti lety. Změnilo se ovšem zdůvodnění. Ale nakonec za všechno může zase ta nešťastná „doba“ ...

Rodiče či příbuzní přicházejí za Ježíšem vskutku zblízka i zdáli. A tu se jim kdosi staví do cesty. Kdo to jen je? Učedníci. Není to překvapivé? Chrání svého Mistra – jak mívá – před nemístným obtěžováním a zatěžováním. Opět prozrazují – ti nejbližší – svou nechápalost a nesrozumivání. Konají jakousi pořadatelskou službu. Moderně bychom řekli: Působí podobně jako osobní ochranka. Starají se až dojemně o to, aby měl Ježíš aspoň trochu klidu a oddechu. A copak má ztrácet svůj převzácný čas s dětmi?

Učedníci se na rodiče přímo rozkřikují. Zakazují jim, aby přicházeli s dětmi do Ježíšovy bezprostřední blízkosti. Jak jsou necitliví a pozoruhodně nechápaví! Domysleme jen: Chtějí rozhodovat, co má jejich Mistr dělat. Jejich počínání je pošetilé, netaktní i nerozumné. Dělají něco, co si opravdu nikdy nemohou dovolit. Žák, učeň, přece nemůže „mistrovat“ skutečného Mistra...

„Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim“. V dané chvíli jsou těmi, kdo „brání“ Ježíšovi blízcí učedníci. A kdo jsou těmito „bránícími“ v naší současnosti? Nejsou to nejednou i sami křesťané? Ať již nedobrým životním příkladem či problematickou, nekřesťanskou výchovou? V Ježíšovu slovu je obsažena vzácná nabídka a nevšední pozvání. Poslechneme? Vydáme se rádi a poslušně za pozváním, v němž jsou skryty netušené možnosti, anebo dáme spíše na soudobé trendy, většinová mínění, našeptávání a strachy, které od Ježíše tak či onak odvádějí?

Ježíš bere děti do náruče s nevšední láskou a péčí. „Objímal je, vzkládal na ně roce a žehnal jim“ (Mk 10,16). Má děti rád, což dává i zřetelně a bez ostychu najevo. Na nás dospělých křesťanech potom je, abychom dokázali dětem zprostředkovat setkání s tím, který má děti rád – se vtělenou Láskou. Vždyť tato Láska se obětovala za ně, ale i za nás. A platí jim i nám.

Boží království nelze přijmout jinak než jako dar. Právě děti se dají a dávají rády obdarovat. Nebrání se. Nemají ještě zakalenou a zamženou mysl všelijakými složitými propočty a kalkulacemi. Dítě si nemůže samo nic vydobýt. Je závislé na druhých, a proto se dává i obdarovat.

Dveře království otevírá ze své milosti Ježíš Kristus. Iniciativa je vždy na jeho straně. Dveře se otevírají těm, kdo se podobají malým dětem. Těm, kdo si uvědomují a kdo i vděčně vyznávají, že to v životě opravdu nejdůležitější přijímají nezasloužené jako dar.

Proto potřebujeme dětskou důvěru a otevřenost. Pokud ji budeme mít, budeme se i snažit přivádět děti pod Ježíšův vliv, do společenství sboru a církve, mezi křesťany. A pak budeme také moci klást na srdce i křtěným dítkám: jste pokřtěny. Nesete na sobě nesmazatelnou pečeť drahé Kristovy milosti. Na tom smíte stavět. Na to smíte spoléhat. Životem chce s vámi jít váš Pán a Spasitel. Otevírá před vámi nové, nadějně možnosti smysluplného života. Ježíš říká: Nechte děti přicházet ke mně.

Jaroslav Nečas

Vyzýváme sbory, farnosti a náboženské obce všech denominací: představte se a podělte se s námi o zkušenosti ze života společenství – s jeho radostmi i starostmi. Příspěvky i fotografie posílejte na adresu redakce: Ječná 19, Praha 2 nebo mailem: ET.KJ@worldonline.cz

Rádi otiskneme i vaše příběhy.

(red)

